

— Побратиме, азъ изорахъ единъ казанъ пари отъ нивата, която ми продаде, затова иди си прибери паритѣ: тѣ сж твои.

— Тия пари не сж мои, казалъ продавачътъ, защото ти си ги изоралъ и ти трѣбва да си ги приберешъ.

— Не сж и мои! рекалъ купувачътъ. Азъ купихъ отъ тебе само нивата, а не и паритѣ.

— А бе, брате! азъ ти продадохъ нивата и всичко каквото има въ нея: камъне, земя, пари — всичко е твое. Така се прѣпирали дълго врѣме. Единътъ думалъ: „Твои сж паритѣ!“, другиятъ викалъ: „Не сж мои, твои сж!“ Дошла работата до сждъ, за да се види кому се падатъ паритѣ. Сждията билъ много справедливъ човѣкъ. Той, като се увѣрилъ, че и двамата селяне не обичатъ да присвояватъ чуждо нѣщо, казалъ имъ: „Тия пари не се падатъ на никого отъ васъ. Тѣ по право, се падатъ другиму“. Слѣдъ малко сждията запиталъ селянитѣ: „Имате ли дѣца?“

„Далъ Господъ, рекли селянитѣ, имаме си по нѣколко“. „Е, видѣхте ли сега, кому се падатъ паритѣ? продължилъ сждията. Вие се трудите и печелите за дѣцата си—изоранитѣ пари сж за дѣцата ви. Вземете паритѣ, раздѣлете ги. споредъ дѣцата си, и живѣйте за напрѣдъ братски!“

2.

Двамата селяне си отишли доволни отъ присждата, а сждията останалъ съ единъ търговецъ, който дошълъ по работа и се случилъ въ сждилицето, когато се сждали двамата селяни. Търговецътъ казалъ: „Колко сж глупави тия селяни! Не се сждятъ за друго, ами кой да не вземе па-